

Jaume Pont Ibáñez (Lleida, 1947) es poeta, ensayista y catedrático de Literatura Española Moderna y Contemporánea de la Universidad de Lleida.

Su obra ensayística también gira alrededor de la poesía, especialmente de la *nova poesia catalana*. Sus obras han sido traducidas a diversos idiomas.

Su obra poética está constituida por los siguientes poemarios: "Limit(s)" (1976), "Els vels de l'eclipsi" (1980), "Jardí bàrbar" (1981), "Divan" (1982), "Raó d'atzar" (1991), "Vol de cendres" (1996), "Enlloc" (2007).

A Jaume Pont le han sido otorgados los siguientes premios:

- Vicent Andrés Estellés de poesía (1982) por "Divan"
- Premio de la crítica Serra d'Or (1991) por "Raó d'atzar"
- Premio de la crítica Serra d'Or (1996) por "Vol de cendres"
- Premio de la Crítica Catalana de poesía (2002) por "Le livre de de la Frontière" de Musa Ibn - Al -Tubbi
- Premio Carles Riba por "Enlloc" (2006)

Para *Francesc Parcerisas* "L'obra poética de Jaume Pont té un interès excepcional justament perquè les seves intencions son tan palesament diverses d'allò que acostumem a reconèixer com més "a l'us" (tot i que (ai!), tan poc sovint reeixit)".

Los poemas que aparecen a continuación se han seleccionado del "Enlloc", el último poemario del escritor, a quien agradezco sinceramente su presencia aquí. Lorenzo Arnillas

Zaragoza, 04/01/2007

AIGÜES D' ENLLÀ

I

He naufragat en una mar profunda
Joan Vinyoli

Qui sol naufraga en una mar profunda
només coneix l'enteniment
del no saber
o l'orba foscúria de la llum
que abismada espurneja a la badia.

L'oscada nau i el seu enyor
fan niu
on la Quimera pon els ous
del no saber.

No crida port ni s'extravia
qui sol naufraga en una nit profunda.

En ell comença el doll i el càntic.

Com el callat ocell que en roca viva
desfulla al bardissar de l'ànima
la rosa secreta
dels vents.

(Nàufrag)

XII

Fumegen a les mans de la boira
els torrents humits de l'òxid.

Se'ns fan molt lluny
els cingles on s'apleguen
tots els gorgs d'aquell riu
que no veiem passar.

Devora el llac,
l'encanyissat dels anys
atura alguna carpa.

Només sentim
el vol negre i rasant
d'unes veus corrugades
al fogat del suburbi.

Déu tragina aquesta nit
ampolles buides .
Dins els seus ulls corglaçats,
les ombres niquelades
i la sentor de l'ànima.

Plana l'àngel mut del abocadors.

(Abocadors)

XVI

Encara fumejant,
l'inconegut
fremeix al blau com un eixam d'abelles.

Una tassa buida
Damunt la taula,
molles de pa
i l'ullal tacat del sol
que persigna la son de tots els dies
amb el vol esllanguit d'una coloma.

S'obre una esquerda a l'hort badat del cel.

Algú dirà potser el meu nom?

Aplego llavor.
Vol foc i aigua.

Tot és parany d'un invisible càntic
que atura el foc i les paraules.

Guaito la nit sota l'ametlla tendra.
El mateix lloc.
Només cal entrar-hi.

Enclotat
el cel de nou es corba
sota la rosa circumcidada
de la sang.

(Només cal entrar-hi)

ENLLOC

Poemes de l'aigua obscura

I

En pesarosa nit
fonda i obscura

brolla la deu
encesada de l'Enlloc.

Ampla planura
li dona pas
després del laberint.

Només s'enfila
en clara altura
el càntic d'un ocell.

En el profund batega
la muda signatura
del vent que passa
i que no dura.

II

Al cabal del foc i l'aigua
s'acompleixen
implacables

l'alta suma i la mitjana
de l'obscura
mirada heraclitana

Ningú

Ningú
vol dir Enlloc.

Ho saps i ho sé:

conèixer la rosa
per la forma
lluminosa
de l'espina

fonsamagada
espina
que borbolla
a les aigües
del no-res

cavada forma
on només el solc
de la paraula
té cabuda

fil romput
o balbuçig
on el silenci
resplendeix.

Ho saps i ho sé:

Epina freturosa
del ningú

freturosa espina
de l'Enlloc.

AIGÜES DE L' AQUÍ

L'altre

I tot de sobte, amb l'esma ja vençuda,
l'altre que vaga i viu en mi
ha decidit trobar la llum
dins una tina plena de paraules:
eclipsi i vol, límits, atzar i cendres.

Ell, alosa del ben passar,
l'hoste que porta el mateix nom,
aparia la bugada que ens acordi
l'estatge de la neu i la ventura.

A l'altra banda del mirall,
jo cerco vent gelat i fruita amarga,
les roderes del cant secret
i un fogall de deserts on res no brosta.

La clau és meva i ell ho sap:
li calen les aigües d'aquest poema
per trobar-se i retrobar-nos.

Pluja a ciutat

Li manca veu a l'aigua
quan posa roncs els arbres que s'esfullen.

Blanca,
Foc - encesa dins l'ombra
que adoloreix el cor,
negra
con la llet tranuitada
a la gola del nounat.

És hora de recompondre el clos del món.
Amb ulls d'altres escales invisibles
i tot el somni que s'esmuny
entre el cascall de les paraules.

A les terrasses renilla el silenci
dels abeuradors:
clàxons, fums, benzina,
corredisses i cruixir d'aigües vives
sota la lenta llum dels fars.

Amb la vida entelada,
creuo el carrer que de nit em porta
cap als freds avencs venturosos.

Germinen tots els somnis
en la saó mullada del quitrà.

Capvespre amb Pessoa

Bocas roxas de vinho.

*Abans això que la vida
com la viuen els homes,
plena de la negra pols
que aixequen els camins.*

Lent, insomne i lent,
batega al Mar da Palha
el riu sord de les coses.

Ens verema l'inesgotable
peregrinar, l'asfalt cendrós
i la somnàmbula
llum que amansida s'agenolla
embolcallant les hores primes
del capvespre.

Prop de les lluernes del port
mengem rogers a Sao Antao,
mentre un vi verd que llima els ulls
puja sense fre a les mansardes
de la son.

Muntanya amunt
graten els fils freds d'un tramvia
les nafres d'aquest temps avar:
el fum i l'oli refregit,
l'arrossegada veu d'un fado
i tota l'eterna innocència
del dies que s'en van de pressa.

La font del barranc

A la font del barranc
s'amaga la clau que t'obre mil portes.
Fins que no s'aclareixin les aigües,
no et moguis.

Busca ben lluny aixopluc, fora murs,
amb la planta dels peus cosida a l'ombra
que no veus mai passar.

Ja et criden des del sot
on dorm el tartamudeig del Llengües Tallades:
no tretretremolis, nononoquequegis,
t'espera una falda que es mor pels teus ossos,
a la font del barranc.

Aquí comença el fred
cremat als ulls i el ball de les pastures ermes,
la terra on ningú coneix el teu nom.
Aquí comença la història del nen
de l'orella tallada,
en nen que travessa
la flama sense cremar-se el foll
que fa nusos a l'aire
i escriu cent - disset cops a la pissarra:
je est un autre je est un autre je est un autre
je est un autre je est un autre je est un autre.

Cal somiar dempeus
a la reserva índia.
Cal somiar dempeus
a la font del barranc.

